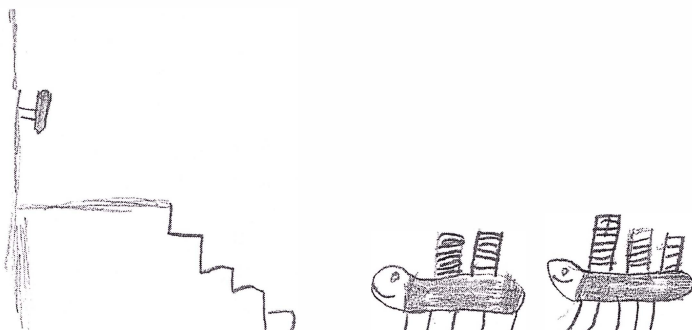

Sollerö skolas miljöuppsatser 2008

Det var en gång två myror som hittade
fem pantburkar.

Sen gick dom till Konsum och
pantade burkarna.

av Ludvig Grudin, klass 1.

Fisken som simmade upp och ner.

av Hanna Swirenga Persson, klass 3.

Det var en gång en fisk som simmade upp och ner. Fisken hette Fich. Han simmade upp och ner för att när han var ett yngel blev han skrämmd av en gädda. Fich simmade till gammelflundran för att lösa problemet. Gammelflundran sade att Fich skulle simma till gäddan som han blev skrämmd av när han var ett yngel.

- Okej, sa Fich, och simmade till gäddans stenröse. Plötsligt dök gäddan upp. Fich blev så rädd att han vände på sig - och det var sagan om Fich, världens räddaste fisk.

Björnen som alla älskade.

av Emilia Norin, klass 3.

Det var en gång en björn som bodde i en stor skog. Han var kung över alla björnar i skogen. Det var en sjö mitt i skogen. På andra sidan sjön där bodde älgarna. Älgarna hade också en kung som alla älgar älskade. Ibland försökte björnarna simma över till älgarna och skaffa mat.

Men deras älgkung stoppade dem.

En gång försökte björnkungen simma över och skaffa mat. När björnen kom över så kom alla älgar. Dom stod och stirrade på björnen, sen sprang dom iväg. Så kom älgkungen. Björnen stod och stirrade på älgen. Till slut så attackerade björnen kungen. Älgen började springa iväg. Björnen såg en annan älg som han tog. Det var älgdrottningen. Björnkungens alla björnar jublade för att han lyckats få älgdrottningen.

Alla björnar fick något att äta. Alla fick buga för kungen för han lyckades med allt.

Piff gör illa sig.

av Nathalie Heed, klass 4.

Det var Mamma björn och Pappa björn som nyss hade fått sina björningar. De hade fått tre björningar. Den ena var en flicka som hette Piff, den andra var en flicka som hette Paff och den tredje var en pojke som hette Puff. Björnpappa var ute och letade efter mat. Mamman var ute och försökte lära Paff att göra ett matförråd som skulle räcka hela vintern. Alltså var Piff och Puff själva vid sitt hem. Puff som var lat låg och sov medan Piff stod på vakt.

Efter ungefär en björntimme hörde Piff någonting i ett snår lite längre bort. Dom som var där borta pratade ett främmande språk. Piff var nyfiken och gick dit. På andra sidan snåret kom en hund rätt emot Piff. Hunden var snart framme vid Piff. Hunden bet Piff. Piff som hade stelnat till för att han blivit så rädd, kände nu hur ont det gjorde. Hon skrek: Aj - hjälp! Snart såg hon några människor komma. Människorna märkte björningen. Eftersom Piff kunde jättelite av det språket, så kunde hon bara urskilja några ord: Det...inte björnjakt, inte lämna björningen här. Piff gjorde några värdelösa försök att fly, men hunden bet bara hårdare när hon gjorde motstånd. Efter en liten stund släppte hunden Piff. Människorna och hunden gick iväg utan att bry sig om Piff.

Puff som nyss hade vaknat och märkt att Piff var borta, hade sprungit till Mamma björn. När Puff var framme vid Mamma björn, ropade hon: Mamma!

mamma! Piff är försvunnen! Kom så springer vi och letar efter Piff, säger Mamma björn. Puff springer först, sen springer Mamma björn och tätt i hälar-na på Mamma björn springer Puff. När dom äntligen hittar Piff frågar Mamma björn vad som hänt. Piff säger: Bara hund! biten! ont! Då förstår Mamma björn att Piff måste till Kloka björn.

Mamma björn lägger upp Piff på sin rygg och börjar gå med alla ungar i släptåg till Kloka björn. När dom är framme, står Kloka björn ute och äter bär. Men när han får se Piff och de andra, slutar han att äta och frågar i stället vad som hänt. Då svarar Mamma björn att Piff bara säger: hund, biten, ont. Vi måste lägga på ett bandage på Piffs ena ben. När Kloka björn har gjort det och när mamman har gått hem med alla barn i släptåg, så blir Piff bra efter några dagar. Då går dom till Kloka björn igen och tar av bandaget och sen blir allt bra igen. Hunden som bitit Piff sitter i ett hundfängelse och mår jättebra igen. Snipp, snapp snut, så är sagan slut.

En riktig djurvän.

av Pontus Danielsson, klass 5.

År 1855 fanns det i England ett laboratorium som var övergivet. Tio år senare kom det en forskare dit vid namn John Freman som hade tittat genom sitt garage. Han tittade genom det gamla urverk han då hittade. Efter en stund såg han något under ett lakan som stod i hörnet.

Han tog av lakanet och såg något fantastiskt. En stor tidsmaskin med stora knappar och lampor. John grubblade ett tag, men ville testa den jättelika maski-nen.

Först satte han på strömmen, sen knappade han in vart han ville åka. Så han valde år 2010 i Antarktis och så åkte han. Han stod på ett flytande isblock. Efter en stund såg han en isbjörn som försökte komma upp på ett isblock. John blev helt mållös av vad människor gjort mot isbjörnarna. Han började tänka på hur han skulle rädda isbjörnarna.

Han började till och med att anställa andra forskare. Han hade gjort så här; alla forskare började bygga en jättelik metallbox på c:a 30 m höjd som man skulle ta upp vatten i och använda den till att frysa till massor av isblock, som sen bildade kolossala isberg och öar som sen sattes ihop.

Två månader senare var den jättelika frysboxen klar för frakt. Innan de åkte frågade John Klimatrådet om lov och dom sa definitivt ja till det. John och alla andra var i full gång med isandet. John byggde upp ett nytt Antarktis och isbjör-nen överlevde i evigheter och dog inte ut.

Soptippen är rådjurens hem!

av Ellen Nygren, klass 6.

Det är en varm dag på ”soptippen”. Ett skadat rådjur hittades. Staffan (sopgubben) råkar släppa en stor och tung bil på rådjuret. Han ser då rådjuret och tar lyftkranen och lyfter upp bilen. Staffan ser då hur skadat rådjuret är och skaffar hjälp. Äsch - det är ju inget, sa Staffan högt till sig själv. Bara ett rådjur. Nästa morgon finns ett till rådjur där. Staffan säger till sig själv; bara en ren tillfällighet. Staffan jobbar vidare. Men något känns fel. Staffan går till bilen och hämtar fiket. Han breder ut filten på marken och sätter sig för att fika. Medan han fikar så tänker han på vad det är som känns fel. Men det är nog bara alla rådjur som har fastnat på tippen som han tänker på. Eller? Jo, så är det nog!

När Staffan fikat klart så plockar han upp filten från marken och går och lägger in den i bilen.

Nu är dagen slut tycker Staffan och åker hem. Nästa morgon finns det en rådjursfamilj där, en mamma med sina tre barn. Nej, nu är det nog, tänker Staffan, det här är deras hem!! Inte kan alla människor ha rätt att såga ner alla träd och göra en soptipp här! Det här har varit deras hem och nu vill dom ha tillbaka det! Men hur? Staffan var så arg att han gick till polisen, han visste inte vad han skulle göra. Polisen sa bara okej.

Det gick några dagar och Staffan jobbade vidare. Men han tänkte mer och mer på rådjuren. För nu hade det fastnat fler. Staffan gjorde ett nytt försök och gick till polisen. Polisen gav Staffan samma svar som förra gången. Staffan jobbade några dagar till, hittade fler rådjur och nu en hare. Staffan gick till polisen, fick ett okej och gick. Staffan började nu gå allt oftare och oftare till polisen. Till slut fick Staffan ett ja! Polisen ordnade affischer och skrev i alla tidningar om det. Och alla hjälpte till att röja upp på ”tippen” efter sig och sen så växte det upp igen och alla djur kunde bo där igen. Nu var alla glada, till och med Staffan. Efter det så var det ingen i hela stan som skräpade ner i skogen igen!

Slut. Och nu vet ni varför ni inte ska skräpa ner!